

Una noia de 28 anys vol donar a conèixer la seva malaltia

Colon irritable

Donat que aquesta és una malaltia poc coneguda, m'he proposat escriure aquesta carta dirigida a totes aquelles persones que no ho coneixen i sobretot a les que com jo, la pateixen. Tinc quasi 27 anys i fa 7 anys hem van diagnosticar colon irritable (SII). Tot va començar quan vaig començar a sentir dolor abdominal, mal de panxa, vòmits i males-tar general. Em vaig dirigir als metges de la meua mútua, els quals em van fer mil i una proves per tal d'esbrinar d'on venia aquell dolor que no em deixava portar una vida normal. Cada cop els dolors eren més forts i més freqüents, vaig passar per diferents consultes, metges, hospitals, etc. Em van fer diferents proves com endoscòpia, ecografia, tac, radiografies, etc. Després de mesos de proves, dolors i patiments ja teníem el resultat i per fi podria saber què era allò que tenia i així hem donarien algun medicament, tractament o potser intervenció, però no va ser tan fàcil. El que el metge em va dir va ser: "les proves no ens han donat cap resposta" el que tu tens es "colon irritable" és una malaltia que ve donada a causa d'estrès, nervis i mals moments de la teua vida que t'han tingut en tensió i això ha afectat al colon.

Per suposat, que jo he patit moments difícils a la meua vida, molts nervis i moltes tensions, això sense comptar que sóc una persona molt nerviosa i activa. Així doncs, unes pastilletes i cap a casa, repòs, tranquil·litat i evitar en tot moment situacions d'estrès i/o nervis.

Això com us podeu imaginar és quasi impossible, perquè avui dia amb el ritme de vida que portem es inevitable passar algun moment estressant. Van anar passant els dies, els mesos i jo seguia igual; dolors insuportables, vòmits, dies al llit plorant i cridant de dolor, i sobretot excursions a hospitals, trucades desesperades als meus metges en un intent de que hem donessin una solució per treure'm aquell dolor que no podia suportar. Va ser inútil, uns em deien que em prenguéss una cosa, altres unes altres, el que m'havia donat el meu metge no em feia cap tipus d'efecte, altres que hem posés un enema, altres que em prenguéss 4 gelocatis de cop i d'altres que anés al hospital (on tampoc sabien que donar-me)! Era una situació desesperant i sobretot em sentia sola i incompresa. No puc culpar a ningú perquè ningú té culpa de que sigui una enfermetat poc coneguda o bé difícil d'entendre... la gent hem solia dir: "nena doncs posa't tranquil·la, respira fons, no et posis nerviosa, pren-te una pastilla..." i mil coses més com per exemple haver de faltar a la feina o a classe o bé no poder assistir a events importants per a mi. Vaig anar a treballar en situacions impresentables, vomitant i amb dolors espantosos, tenia d'acabar marxant a casa, al llit per suposat, ja que anar al metge no em serviria pas de res! Vaig passar aproximadament uns 4 anys igual, dolors setmana sí, setmana també. I per suposat vaig poder comprovar que el colon irritable ve donat de situacions d'estrès i/o nervis. Si passava un dia estressant, de bòlit o nerviosa, ja ho sabia; al dia següent estaria amb els meus estimats dolors. Si tenia alguna discussió forta la qual hem posava molt nerviosa això era pitjor, significaven dies i dies al llit amb dolor interminable. M'entre visc una si-

tuació tensa o preocupant ja puc notar com els intestins van fent uns moviments estranys i començo a sentir dolor. Per sort vaig tenir algunes persones al meu costat que hem van ajudar, i ara també, elles saben qui són, que hem van comprendre i hem van fer costat en tot moment.

Aquests últims tres anys sembla que la cosa ha millorat una miqueta, ja no tinc dolors tan constants, també perquè he tingut que aprendre, vulgui o no, a portar una vida més pausada i a prendre les coses amb més calma. Això també ha fet canviar el meu caràcter, ja no sóc la noia esbojarrada sempre amb ganes de fer coses com abans. Ara sóc més tranquil·la, intento no fer plans a llarg plaç ja que tinc assumit que possiblement no hi podré assistir, no m'exalto tant amb les coses que m'agraden, he deixat de ser un cul inquiet com era abans, i sobretot tinc moltes menys ganes de fer coses... "és una pena" però inevitablement el meu caràcter ha tingut que canviar. Tantes vegades que he anat a l'hospital quan he tingut dolors extrems que finalment amb unes dosis de calmants i relaxants musculars els quals m'administren via venosa em calmen una mica. També he assistit a alguns assajos clínics de la Clínica Teknon de Barcelona, provant nous medicaments que encara no estan al mercat el quals no m'han pogut servir, però compto amb què segur que properament sortirà alguna nova medicació, podré fer l'assaig i tard o d'hora algun d'ells m'ajudarà. Haig de mencionar que en el meu cas es tracta de dolor molt intens constant i vòmits i potser de tant en tant alteracions alhora d'anar al bany, però hi ha afectats de colon que el seu problema es basa més en descomposicions fecals, ells també tenen la vida tant o més limitada que jo, ja que tampoc poden fer una vida normal, no poden assistir a segons quins llocs, o ni tan sols sortir de casa, perquè no poden controlar les ganes d'anar al bany, poden anar-hi fins i tot unes 15 o més vegades al dia.

Tots els afectats sabem que comença a ser una enfermetat cada vegada més coneguda i compresa, i segur que tots vivim amb la il·lusió de que tard o d'hora sortirà al mercat una medicació que segur ens ajudarà a portar-ho millor, sense oblidar que hem d'assumir que aquesta simpàtica alteració del colon estarà sempre al nostre costat encara que amb millors i pitjors èpoques. Això sí, no podem deixar d'intentar si més no de portar una vida calmada, controlar la nostra dieta, assistir a classes de ioga o relaxació i rodejar-nos de persones que sabem que ens entenen i respecten, sobretot quan preferim no assistir a una festa, fer un viatge massa llarg, sentim irritabilitat, poca paciència o mal humor. Personalment, voldria dir que estic provant amb massatges a la zona afectada i de moment sembla que una mica sí m'està ajudant. Així també deixo el meu mail, perquè com tots sabem, està bé sentir que no som els únics en tot això! i està bé poder parlar amb persones que t'entenen perquè viuen la mateixa situació que tu.

Laura Puigdollers
laurapg12@hotmail.com

SILDAVIA

La bolsa o la vida

Apreciado Boris:
Sildavia es un país donde la rehabilitación de los presos es ejemplar. Cualquiera chorizo puede reinsertarse y si persevera, incluso, puede prosperar en la escala social. Hace unos días andaba por la ciudad, cuando se me acercó un individuo con la cara partida por una cicatriz. Pensé que era para pedirme la hora, pero no: lo que quería era el reloj, la cartera y el teléfono móvil. Hay que decir que se los dí de inmediato. Nunca he sabido decir "No" a alguien que empuña una faca de 30 centímetros. El atracador tras comprobar que mi reloj era de la marca "Sieko", el móvil no tenía saldo y la cartera sólo contenía 1'56 euros, me miró con cara dubitativa. Pensé que se estaba cabreando ante la endeblez del botín y que mis nalgas corrían un serio peligro, pero me equivocaba. "¿Dónde va, hombre de Dios, con esta porquería encima?", me espetó. Me miró de nuevo con gesto conmisericordioso, me devolvió mis cosas y me alargó después un crujiente billete de 100 eurillos. "Para que se tome un café...", me dijo. Ya que tenía líquido en el bolsillo, le invité en el bar de la esquinilla a compartirlo. "Pago yo", soltó rumboso. El atracador resultó ser un tipo encantador. Me contó que había estado unos meses en el talego por asaltar bancos a mano armada con su padre -la tradición familiar obliga-, pero que en la sombra se había dado cuenta de que su trabajo no tenía porvenir. "Vi claro que el futuro de la profesión va por otro lado", me explicó. Decidió rehabilitarse y empezó a trabajar para la Sociedad General de Autores de Sildavia. "Ahora me dirigía hacia una fiesta de cumpleaños, donde sabemos que se pondrá música para los invitados sin pagarnos los derechos... ¡Se les va a caer el pelo!", añadió. Pero antes de ir a la fiesta, le entró nostalgia de sus años mozos y decidió echar una cana al aire conmigo. Lo entiendo. Lo de "la bolsa o la vida", aunque fuera menos legal, era más honesto. Se despide atentamente

JORDI ABAYÁ